

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J.D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 września 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt III AUa [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 marca 2017 r., III AUa [...] /16, Sąd Apelacyjny [...] uwzględnił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 5 września 2016 r. i (zmieniając zaskarżony wyrok) oddalił odwołanie wnioskodawcy J.D. od decyzji organu rentowego z dnia 14 marca 2016 r., odmawiającej przyznania prawa do wcześniejszej emerytury (pkt I) oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 630 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje (pkt II).

Sąd Apelacyjny nie podzielił oceny stanu faktycznego dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, uznając, że okres zatrudnienia wnioskodawcy (od dnia 1 września 1971 r. do dnia 31 grudnia 1989 r.) w [...] Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego w S., oraz (od dnia 2 stycznia 1990 r. do dnia 28

maja 1993 r.) w przedsiębiorstwie Usługowo – Produkcyjno – Handlowym [...] nie może być uznany za pracę w szczególnych warunkach. Tym samym wnioskodawca nie legitymował się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach i nie spełnił przesłanek określonych w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm. dalej ustawa emerytalna).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego – § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43, dalej rozporządzenie), poprzez uznanie, że wnioskodawca nie wykazał co najmniej 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, art. 184 i art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej przez odmowę przyznania wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych oraz załącznika A do rozporządzenia w sytuacji, gdy „Sąd winien był zastosować załącznik A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale V pkt 4, co jednoznacznie wynika zarówno z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak i zeznań świadków”. Zarzucił także naruszenie przepisów postępowania – art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez „sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób sprzeczny z powołanym przepisem tj. przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd odniósł się jedynie do części materiału dowodowego, a pominął pozostały materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania i nie uzasadnił, z jakich powodów (...) odmówił tym pominiętym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej, jak również bez wskazania, dlaczego ocena materiału dowodowego przyjęta przez Sąd pierwszej instancji była błędna”, oraz art. 382 k.p.c. poprzez „wydanie orzeczenia z pominięciem wyników postępowania dowodowego Sądu pierwszej instancji”.

W oparciu o wskazane zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury poczynwszy od dnia 22 kwietnia 2015 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania lub w razie ustalenia ku temu przesłanek o przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania za wszystkie instancje.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawcy „uzasadnienie okoliczności wniosku o przyjęcie kasacji do rozpoznania jest tożsame z uzasadnieniem zarzutu kasacyjnego, które zawarte jest w pkt II uzasadnienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą

uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Powyższych pełnomocnik wnioskodawcy nie spełnił, natomiast uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z oceną ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji.

Można nadto przypomnieć za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia, nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy emerytalnej.

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

ał